

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **PaedDr. M. M.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. H. D., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **PhDr. R. M., CSc.**, bývajúcemu v B., **o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 C 1/2000, v konaní o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2008 sp. zn. 9 Co 281/2006 rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2008 sp. zn. 9 Co 281/2006 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 31. marca 2004 č. k. 27 C 1/2000-222 v spojení s opravným uznesením zo 7. apríla 2005 č.k. 27 C 1/2000-275 zamietol žalobu v časti uloženia povinnosti žalovanému strpieť ospravedlnenie žalobkyni v denníku N. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.659,70 € (50.000,- Sk) do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy (1.659,70 €) žalobu zamietol. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť právnej zástupkyni žalobkyne náhradu trov konania v sume 2.056,70 € (61.960,- Sk) do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, čl. 19 a čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, pretože došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne nepravdivý výrokom žalovaného na tlačovej konferencii Š. a.s., ktorý výrok, resp.

jeho zmysel potom autor článku uverejnil v denníku No. („N.“). Okresný súd mal na základe vykonaného dokazovania za to, že výrok žalovaného, že "ž.", je neoprávnené skutkové tvrdenie, ktoré neoprávnené stavia žalobkyňu do pozície bitkárky. Žalobu v časti uloženia povinnosti žalovanému strpieť uverejnenie ospravedlnenia žalobkyňi v denníku N. však zamietol. A to z toho dôvodu, že denník No., v ktorom žalobkyňa pôvodne žiadala uverejnenie ospravedlnenia, zanikol v roku X. a uverejnenie v denníku N. by bolo podľa jeho názoru neprimerané svojim dosahom, vzhľadom k jeho vysokej čítanosti v čase rozhodovania (31. marec 2004), oproti čítanosti denníka No. v jeho prvom ročníku v roku X., kedy bol článok uverejnený. Okresný súd žalobkyňi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.659,70 € (50.000,- Sk), keď zadosťučinenie v podobe ospravedlnenia by nebolo postačujúce z dôvodu, že bola v značnej miere znížená vážnosť žalobkyne v spoločnosti. Výšku tejto náhrady určil s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy (žalobkyňa bola podpredsedníčkou, druhou najvyššou funkcionárkou S., dosiahla vo svojej športovej kariére významné úspechy, cez ktoré ju verejnosť vníma ako úspešnú o.) a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (generálny riaditeľ ako vrcholný predstaviteľ Š., a.s. verejne, na tlačovej konferencii vyslovil nepravdivé tvrdenie o žalobkyňi a následne v denníku No. bol tento jeho výrok publikovaný, čím mal tak neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyne širokú publicitu, keďže išlo o periodikum s celoslovenskou pôsobnosťou). Okresný súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil, že článok bol uverejnený v prvom ročníku periodika a z tejto krátkodobosti vychádzania periodika vyvodil nižší predpokladaný čitateľský dosah.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oboch účastníkov konania rozsudkom z 24. apríla 2008 sp. zn. 9 Co 281/2006 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti spolu s opravným uznesením potvrdil. Vo zvyšnej napadnutej časti, ktorou bol žalovaný zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyňi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.659,70 € (50.000,- Sk) rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobkyňu zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 2.681,64 € (80.787,- Sk) k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Podľa názoru krajského súdu, súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci, ale túto nesprávne posúdil tým, že nesprávne vyložil ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Krajský súd, vychádzajúc z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, mal za to, že žalovaný nezasiahol žalobkyňi do jej

osobnostných práv. Rozsudok preto v časti, v ktorej okresný súd zamietol žalobu (strpieť uverejnenie ospravedlnenia žalobkyne v denníku N.) a v časti, v ktorej zamietol žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy potvrdil, ale z iných dôvodov ako súd prvého stupňa. Výrok generálneho riaditeľa Š., a.s. („k.“) podľa jeho názoru nebol objektívne spôsobilý zásahu do osobnostných práv žalobkyne, keďže vychádzal z pravdivého skutkového základu, ktorým bol incident, ku ktorému došlo 28. mája 1999 v B. v zasadacej miestnosti S.. Poukázal na to, že tomuto incidentu sa venovali viaceré médiá. Z uvedeného dôvodu preto aj rozsudok v časti, v ktorej okresný súd žalobe vyhovel, zmenil tak, že žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa dovolanie podľa § 237 písm. f/ a § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že ako účastníčka konania bola zbavená možnosti v dovolaní reagovať na všetky skutočnosti, ktoré majú byť obsahom rozsudku a tiež tým, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z iných dôvodov. V dovolaní potom podrobne rozobrala, v čom vidí nesprávne právne posúdenie. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligátorne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľka nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľka v dovolaní uviedla, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že krajský súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, čím bola zbavená možnosti v dovolaní reagovať na všetky skutočnosti.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. (pozn. NS SR - príslušné ustanovenie i nasledujúce ustanovenia účinné v čase rozhodovania odvolacieho súdu), ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V posudzovanom prípade z výroku rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti, avšak z odôvodnenia vyplýva, že rozhodnutie v tejto časti potvrdil z iných dôvodov ako súd prvého stupňa, následne z ktorých dôvodov aj zamietol žalobu v časti, v ktorej súd prvého stupňa žalobe vyhovel. Svoje rozhodnutie odôvodnil len konštatovaním, že výrok označený v žalobnom petite nebol objektívne spôsobilý zásahu do osobnostných práv žalobkyne, keďže vychádzal z pravdivého skutkového základu, ktorým bol incident, ku ktorému došlo 28. mája 1999. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu tak neobsahuje vysvetlenie, na základe čoho dospel k takému záveru, že ide o výrok, ktorý vychádza z pravdivého skutkového základu.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd mení rozhodnutie súdu nižšieho stupňa musí podľa názoru dovolacieho súdu obsahovať zákonné náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.), pretože pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom, tento súd svojim rozhodnutím nahrádza napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia preto musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia.

Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých výpovedi svedkov vychádzal, z ktorých vyvodil skutkové zistenia odlišné od zistení, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa, ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Ako vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolateľka ďalej uviedla, že hoci súd prvého stupňa jej žalobu v časti strpenia ospravedlnenia v denníku N. zamietol z "technických dôvodov", odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z úplne iných dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako už bolo vyššie uvedené, je viazaný rozsahom podaného dovolania a uplatnenými dovolacími dôvodmi, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, pričom tieto dôvody neposudzuje podľa toho, ako boli v dovolaní označené, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku, pričom sa zaoberá aj inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu je takou (inou) vadou postihnuté.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Po preskúmaní veci Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že došlo k neoprávnenému zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobkyne. Návrh na uloženie povinnosti žalovanému strpieť uverejnenie ospravedlnenia žalobkyne v denníku N. však zamietol z toho dôvodu, že denník No., v ktorom žalobkyňa pôvodne žiadala uverejnenie ospravedlnenia, zanikol v roku X. a uverejnenie v denníku N. by bolo neprimerané svojim dosahom, vzhľadom k jeho vysokej čítanosti v čase

rozhodovania (31. marec 2004), oproti čítanosti denníka No. v jeho prvom ročníku v roku X., kedy bol článok uverejnený. Naproti tomu odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti, avšak z iných dôvodov bez toho, aby sám vykonal, resp. zopakoval dokazovanie. Na základe dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa mal odvolací súd za to, že žalovaný nezasiahol žalobkyni do jej osobnostných práv. Podľa jeho názoru výrok generálneho riaditeľa Š., a.s. („k.“) nebol objektívne spôsobilý zásahu do osobnostných práv žalobkyne, keďže vychádzal z pravdivého skutkového základu, ktorým bol incident, ku ktorému došlo 28. mája 1999.

Dovolací súd z odôvodnenia rozhodnutia zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery ako súd prvého stupňa bez toho, aby sám vykonal (zopakoval) dokazovanie. I keď odvolací súd vo výroku i v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 O.s.p., keď prevzal jeho skutkové zistenia a nestotožnil sa s jeho právnymi závermi, z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že z dokazovania vyvodil aj odlišné skutkové závery ako súd prvého stupňa. Podľa názoru dovolacieho súdu tak svojim rozhodnutím zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu, hoci uviedol, že jeho rozhodnutie v zamietajúcej časti potvrdil. Z vyššie uvedeného dôvodu odvolací súd potom zmenil aj rozhodnutie prvostupňového súdu v časti, v ktorej tento súd žalobe vyhovel tak, že návrh žalobkyne zamietol.

Odvolací súd podľa § 219 O.s.p. rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Vecnou správnosťou sa pritom rozumie správnosť skutkových zistení a správnosť právneho posúdenia. Znaky tzv. inej vady konania má tiež procesný postup dovolacieho súdu, ktorý sa prieči ustanoveniu § 213 O.s.p. Medzi tzv. iné vady konania, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, patrí aj skutočnosť, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa, resp. sám doplnil dokazovanie.

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p., dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené

podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. Z ustanovenia § 220 O.s.p. vyplýva, že odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219), ani jeho zrušenie (§ 221 ods. 1). Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 4. Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 2 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim v konečnom dôsledku k záveru o zmene rozsudku súdu prvého stupňa (hoci odvolací súd uviedol, že ho v uvedených častiach potvrdzuje) v tom smere, že tvrdenie žalovaného sa zakladá na pravde, a tak nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. Ak odvolací súd v prejednávanej veci tento zákonný postup nedodrжал, potom pri hodnotení dôkazov zaťažil svoje rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo vadou a konal v rozpore s princípmi spravodlivého procesu chránenými Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. I keď odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku výslovne uviedol, že súd prvého stupňa v danom prípade dostatočne zistil skutkový stav (ale ho nesprávne právne posúdil), z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa (či tvrdenie bolo pravdivé alebo nebolo pravdivé je bez akýchkoľvek pochybností zistenie skutkovej povahy). Súd prvého stupňa dokazovaním, ktoré bolo vykonané aj výpoveďami svedkov dospel k záveru, že tvrdenie generálneho riaditeľa Š., a.s. nebolo pravdivé a došlo k neoprávnenému zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobkyne. Odvolací súd ale

v porovnaní s ním vychádzal z odlišných skutkových zistení – konštatoval, že tvrdenie bolo pravdivé, vychádzalo z pravdivého skutkového základu, ktorým bol incident, ku ktorému došlo 28.5.1999. Obsah spisu svedčí o tom, že odvolací súd si dostatočne neuvedomil, že ak nie sú skutkové zistenia súdu prvého stupňa správne, treba dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať (§ 213 ods. 3 O.s.p.). Z obsahu zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom (viď č.l. 326 spisu) vyplýva, že odvolací súd žiadne dokazovanie nevykonal. Oboznámil sa len s napadnutým rozsudkom z č.l. 222, opravným uznesením z č.l. 275, odvolaním žalovaného z č.l. 278, odvolaním žalobkyne z č.l. 290, vyjadrením žalobkyne k odvolaniu z č.l. 301. Na pojednávaní potom právni zástupcovia účastníkov len uviedli v podstate, že sa pridržiavajú svojich odvolaní. Odvolací súd nezopakoval ani dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, napriek tomu, že z nich vyvodil opačné závery, ako súd prvého stupňa. Bez toho, aby v odvolacom konaní sám podrobne vypočul účastníkov, a tým zabezpečil bezprostrednosť vykonania tohto dôkazu pred svojím rozhodnutím, ku skutočnostiam, ktoré prehodnotil v odôvodnení svojho rozhodnutia, ponechal na odvolacom pojednávaní len priestor na prednes právnych zástupcov účastníkov. To znamená, že odvolací súd si v prejednávanej veci nezadovážil rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že podanie správy predsedom senátu alebo povereným členom senátu o doterajšom priebehu konania, ktorá povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 215 O.s.p., nie je zopakovaním dokazovania v zmysle § 122 a nasledujúcich O.s.p. Na základe uvedeného sú potom skutkové a na ne nadväzujúce právne závery odvolacieho súdu zatiaľ predčasné.

Pokiaľ dovolateľka ako dovolací dôvod ďalej uviedla, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov vzhľadom na už spomenuté vady, z dôvodu ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.) bez toho, aby pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti námietky dovolateľky, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom

právnom posúdení veci.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. decembra 2010

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. M. Melocíková